

189519

ΤΑ ΔΙΒΙΖΙΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

571

ΑΙΒΙΒΙΑ ΑΤ

ΤΑ ΑΙΒΙΒΙΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 52.Φ12.0001

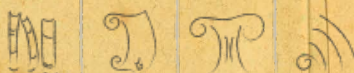
ΤΑ ΑΛΙΒΙΖΙΑ

Ο κ. Πέτρος Ἀλιβιζᾶτος, πρό τινων ἐτῶν περιερχόμενος, δίκην περιπλανώμενου Ἰουδαίου, τὰς διαφόρους τῆς Νήτου Ἐπαρχίας πρὸς ἀνεύρεσιν καταλλήλου ἐδάφους διὰ τὴν ἐξάκτητιν τοῦ ἐπαγγέλματός του μὴ ἔχων δὲ ἐν τῷ χρονικῷ τούτῳ διαστήματι νὰ ἀναγράψῃ ὑπὲρ αὐτοῦ εἰρὴ σωρεῖαν ἀποιυχιῶν ὁσημέραι πολλαπλασιαζομένων, ἐν αἷς ὀφείλεται ἤ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρηθεῖσα αὐξησις τῆς θνησιμότητος, καὶ περιελθὼν εἰς ἀπόγνωσιν ἔκ τε τῆς πρὸς αὐτὸν περιφρονήσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ὀλοσχεροῦς ἐκλείψεως τῆς ἐκ τινων ἀπλουστέρων καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀριθμουμένης πελατείας του, ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς ἔσχατον πραξικόπημα.

Περικλαζὼν ὁθεν ἐγγράμματον συντάκτην, λαμβάνει ὡς ἀφετηρίαν τὴν ἀσθένειαν τοῦ κ. Α. Γαλιτσαῦτου, ἐνθα ὡς ἐκ μαθηματικῆς ἀποδείξεως κατεδείχθη ἡ ἄγνοια αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς Ἰατρικῆς, καὶ διὰ τοῦ « Τ ἀ κα τ ἀ τ ῆ ν ἄ σ θ έ ν ε ι α ν τοῦ Α . Γ α λ ι α - τ σ ᾶ τ ο υ » φυλλαδίου, παρουσιάζεται εἰς τὴν δημοσιότητα, διαστρέφων μετὰ πρωτοφανοῦς ἀνεδεῖκας τὰ γεγονότα, ὡς δῆθεν θύμῃ τῆς ὑπὸ τῶν Ἰατρῶν ἐπιδιωκομένης ἀσθενείας του, ἐλπίζων εὐτὼ νὰ μετατρέψῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποστρέφην τῆς κοινωνίας εἰς συμπάθειαν.

Δυστυχῶς διὰ τὸν κ. Πέτρον. Ἀλιβιζᾶτον, τὸ ὑπὸ τῆς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ἀπελπισίας ὑπαγορευθὲν πραξικόπημα, ἐκτελεσθὲν ἐνώπιον νοήμονος κοινοῦ, οὐ μόνον δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας του ἀλλὰ μετεβλήθη εἰς κωμικὴν σκηνὴν τὸν γέλωτα μόνον ἀποσπάσασαν, καθότι ἡ κοινωνία ἀπασα τὸν κ. Ἀλιβιζάτον ἐξετίμησε καὶ ἐξακολουθεῖ ἐκτιμῶσα ὡς παράγοντα μὴ βεβλῶντα τὴν Ἱατρικὴν πλάστιγγα καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεμιᾶς χρῆζοντα ἐξοντώσεως.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων πᾶσα ἀπάντησις ἀποβαίνει ἄσκοπος, τοσοῦτον μάλιστα καὶ ὅσον τὸ μετὰ κόπου, μόλθου καὶ συνεταυρισμοῦ συνταχθὲν φυλλάδιον ἔλαβε τὴν περιμένονσαν αὐτὸ τύχην, ἀλλὰ χάριν τοῦ συντάκτου, ὅστις ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἐκλαβὼν ὡς ἀληθεῖς τὰς πληροφορίες τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου, ἀνέλαβε τὸ ἄχαρι ἔργον τῆς συντάξεως, καὶ χάριν τοῦ κοινοῦ, ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐκθέσωμεν ἐν πάτῃ ἀκριβεῖς ἀπλῶς καὶ μόνον τὰ γεγονότα διὰ νὰ καταδειχθῇ, ἡλίου φαεινότερον, ὅτι ὁ κ. Ἀλιβιζάτος ἐκτὸς τῆς περικοσμήσεως αὐτὸν Ἱατρικῆς ἐνδεῖας, εἶναι πεπρωτισμένος εἰς ὑπὸν βαθμὸν μὲ τὰ ἐπέζηλα προτερήματα, νὰ μὴ ὁμολογῇ τὴν ἀλήθειαν, νὰ οἰκιστοποιῇται τὰς γνώμας τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἀνταποδίδῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους του παραλογισμοὺς.

Οὕτω πράττοντες ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ἅπαντες οἱ ἀξιότιμοι συνάδελφοι ἡμῶν δὲν θέλουσι μᾶς κακίει ὅτι προσβάλλομεν τὴν Ἱατρικὴν ἀξιοπρέπειαν κατερχόμενοι εἰς συζήτησιν μετὰ τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου. Ἐστῶσαν βέβαιοι ὅτι οὐδεμία συζήτησις ἐπιστημονικὴ θέλει λάβει χώραν διότι συζήτησις μετ' αὐτοῦ δὲν χωρεῖ. Πῶς δύναται ἐπιστήμων Ἱατρός νὰ συζητήσῃ μετ' ἀνθρώπου ἀντιγράφαντος περικοπὰς τινὰς συγγραφῶν καὶ εἰ-

σαγαρόντος αὐτὰς φέγγον μείδον ἐν τῷ φυλλαδίῳ δίκην παραγεμίματος; Δύναται νὰ συζητήσῃ τις μετ' ἀνθρώπου ἀγνοούντος τί ἐστὶ φλέγμων περὶ τὸ ὁρῶν ἐντερὸν ἀρῶ ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας ἐπισκέπτετο τὸν πύχοντα καὶ δὲν ἡδυνήθη νὰ διαγνώτῃ οὐδὲ καὶ τὴν ὑπάρξιν τοῦ φλέγμονος; Δύναται νὰ συζητήσῃ μετὰ τοῦ μὴ καταννοούντος διατί οἱ χειρουργοὶ διακρίνουσι, τὸν φλέγμονα περὶ τὸ ὁρῶν ἐντερὸν εἰς διαφόρους μορφάς, ποία ἡ μεταξὺ τούτων διαφορὰ, εἰς τί ἐγκτεται αὕτη, ἀρῶ ἀντιγράφει τεμάχια συγγραφῶν ἄτρετα ὅπως πρὸς τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν τοῦ ὑπὸ τὴν θεραπείαν του ἀσθενοῦς; Πῶς νὰ συζητήσῃ τις μετὰ τοῦ ἀγνοούντος καὶ αὐτὴν τὴν κλινικὴν εἰκόνα τῆς Πυαιμίας καὶ οἰκτρῶς συγγέοντος ταύτῃ μετὰ τοῦ τραυματικοῦ καὶ φλογιστικοῦ πυρετοῦ, ἀρῶ ἡ ἐκ τοῦ Nelaton, ἀντιγράφεισα περικοπὴ διαλαμβάνει τί ἐστὶ Πυαιμία ἀλλὰ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι περὶ πυαιμίας ἐπρόκειτο εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην καὶ ὅχι περὶ τραυματικοῦ καὶ φλογιστικοῦ πυρετοῦ; Δύναται τις νὰ συζητήσῃ μετ' ἀνθρώπου ὅστις ζητῶν συνδρομὴν παρὰ τῶν συγγραφῶν ἵνα ἐξέλθῃ τοῦ λαβυρίνθου εἰς τὴν παροῦσαν ὡς εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, δὲν ἰσχύει εἰμὴ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ διηνεκῶς ἐνυπάρχουσαν διανοητικὴν σύγχυσιν (Confusion Mentale). ἔχι βεβαίως ἔνεκα τοῦ στρυφνοῦ ὕρου τῶν συγγραφῶν ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔνεκα τῆς ἀνατομικῆς κατασκευῆς τοῦ ἐγκεφάλου του;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΦΗ ΠΟΝΟΦΟΡΟΥΜΕΝΩΝ,
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Τὴν 18ην Ἰουλίου ὁ εἰς ἐξ ἡμῶν ὁ Ἱατρός Δ. Δαλ-
λαδέτσιμης τῇ προκλήτῃ τοῦ κ. Εὐαγγελίνου. Γαλι-
τσάτου μετέβη εἰς Ῥαζάτκ ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸν πάσχοντα
αὐταδελφόντου θεραπευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Πέτρου Ἀλι-
βιζάτου. Μετὰ τὴν ἐκτίσιν τοῦ ἱστορικοῦ γενομένην παρὰ
τοῦ θεράποντος, καταλήγει οὗτος εἰς τὴν διάγνωσιν ὅτι πρό-
κειται περὶ **Προστατίτιδος**. Ἐξετάσας ὁ Ἱατρός Δαλ-
λαδέτσιμης τὸν πάσχοντα ἀπέκρουσε τὴν ὑπαρξίν τῆς Προ-
στατίτιδος, τοῦ Προστάτου διακρινόμενου ἐν πλήρει φυσι-
ολογικῇ καταστάσει, καὶ διαγινώσκει φλέγμανα τοῦ ὀρθοῦ
ἐντέρου. Τὴν διάγνωσιν ταύτην περαδεύεται ὁ κ. Ἀλιβι-
ζάτος. Μετὰ τὴν διάγνωσιν ταύτην ὁ Ἱατρός Δαλλαδέτσι-
μης διεβεβαίωσε τὸν τε ἀθηνῆ καὶ τοὺς συγγενεῖς ὅτι τὸ
νόσημα θὰ λάβῃ αἰσάν ἐκδοσιν καὶ ὅτι οἱ φόβοι τοῦ κ.
Ἀλιβιζάτου ἦσαν καὶ εἶναι ὅλως ἀβάσιμοι καὶ ἀνυπό-
στατοι ὥς μὴ στηριζόμενοι ἐπὶ λογικῶν καὶ ἐπιστημονι-
κῶν ἐπιχειρημάτων (1) τοσούτω μᾶλλον καὶ ὅσον ἤδη
εἶχε λάβῃ χώραν ἡ διάρρηξις τοῦ ἀποστήματος διὰ τοῦ
ὀρθοῦ ἐντέρου, ἥτις εἶναι καὶ ἡ καλλιτέρα ἐκδοσις τοῦ
νοσήματος. Τὴν ἐπιούσαν μετὰ τὸ γεῦμα ἡ κατάστασις
τοῦ ἀσθενοῦς ἐξηκολούθει ἡ αὐτὴ τοῦ πύου ἐξερχομένου
διὰ τοῦ ὀρθοῦ, ὡς ἐκ τούτου οὐδεμίαν εἰδείξιν ὑπῆρχεν,

(1) Αὕτη εἶναι πάντοτε ἡ τακτικὴ τοῦ κ. Ἀληθιζάτου,
οὕτῳ εἶναι τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ
πολυμαθείας καὶ ἀγρυμνατωσύνης του, στὸ κεφάλι του τὸ
πᾶν σύγχυσιν — Κυκεὼν « caravibus anemibus afrorum tha-
lassorum . . . » δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος, οὐδέποτε
ἀναχωρεῖ ἀπὸ διαγνώσιν « il fait la medecine du portier »

οὐχ ἥττον ὁ Ἱατρός Δαλλαδέτσιμης προσέθεσεν ὅτι πρό-
ταχυτέραν ἐκκένωσιν τοῦ ἀποστήματος εἶναι καλὸν νὰ
διευρυνθῇ διὰ τοῦ μαχαιρέου ἡ αὐτόματος ἀπὴν εὐτης δὲ
προχωρημένης τῆς ὥρας νὰ ἀναβληθῇ διὰ τὴν ἐπιούσαν.
Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ὁ κ. Πέτρος Ἀλιβιζάτος, λέ-
γει τῷ κ. Δαλλαδέτσιμῃ « Γιατρὲ πιστεύω ὅτι ἡ δου-
λειά σου ἀπερδεύθη » . . . ! Α ! . . . μείνε ἡσυχος ἀρκεῖ
νὰ μὴ τὰ μεπερδέψῃς ἐσὺ . . . τῷ ἀπαντᾷ ὁ Ἱατρός Δαλ-
λαδέτσιμης . . .

« Καὶ ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν » . . . . *

Κατὰ τὸ ἐσπέρας ὁ κ. Ἀλιβιζάτος προβλέπων τὴν
ἐπαπειλοῦσαν αὐτὸν πανολεθρίαν ὥς μὴ τολμῶν νὰ εἰσά-
ξῃ μαχαίριον ἐντὸς τοῦ ὀρθοῦ καὶ μὴ εὐχαριστούμενος νὰ
γίνῃ τοῦτο παρὰ τοῦ συμβούλου ἱατροῦ (1) εἰκαιοποιηθεὶς
δὲ κατὰ τὸ σύννηος τὴν ιδέαν τοῦ ἄλλου ἐσκέφθη νὰ
προβῇ τυφλοῖς ὀμμασιν εἰς ἀπενενοημένον ἐπικίνδυνον καὶ
παράλογον τρόπον ἐγχειρίσεως, τοῦτέστιν λαμβάνει «spe-
culum» ἐδωσκοπίον καὶ εἰσάξας αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ὀρθοῦ ἐν-
τέρου, περιστρέφων δὲ αὐτὸ χονδροειδῶς μεθ' ὧρας τὰς

(1) Προφάσιμα ! ! . . . ἐδῶ — δὲ τὰ ἐμπερδέψῃς . . .
Μὰ δὲν ἄρηνες καὶ μένε νὰ ἐκμερώσῃ καὶ νὰ βάλλῃς τὸν κ.
Δαλλαδέτσιμα νὰ κάμῃ τὴν τομὴν . Α ! καὶ μένε περιστάσιν
πῶχας ! . . . Γιατὶ θὰ ἐκατόρθωνες τρία τινά : πρῶτον
ὅπερ καὶ τὸ κυριώτερον δὲν θὰ ἐτραυματίζεις τὸν ἀσθενή σου,
δεύτερον θὰ ἐξέθετες καὶ τὸν κ. Δαλλαδέτσιμα ὅτι δὲν ἔχει
καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ τὸν τομὴν καὶ τρίτον θὰ ἐφύγετο καὶ ὀλίγον
Complaisant (sic) . . . Βλέπεις καὶ μένε γὰρ νὰ βιασ-
θῇς ; πῶς ἔχασες ! ! . . . * Ε ! δὲν πειράζει . . . σ' ἄλ-
λη ὥρα νὰ κάμῃς κατὰ . . . « au Bo aurenoï » ! . . .

κρατούμεν ἐν τῇ πεποιθήσει μας ὅτι, ὁ πυρετός αὐτός ἔχει ἀκριβῶς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ τραυματικοῦ (1) καὶ φλογιστικοῦ πυρετοῦ. Ἡ πεποίθησίς μας αὕτη ἔτι μᾶλλον ἐδρασιεύεται, καθ' ὅσον μηχανήσασθαι ὅτι ὁ θεράπων ἱατρός Πέτρος Ἀλιβιζάτος εἶχε προηγουμένως καὶ κρύφα προβῆναι εἰς τὴν σπεκουλοσκοπίαν.

Τῇ 22 Ἰουλίου, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, προβῆναι εἰς ἐπιστημονικὰ μετὰ τῶν συγγενῶν συμβούλια (2) καὶ ἄλλου εἶδους διαβούλια, προβαίνει κατόπιν εἰς ἄλλην σπεκουλοσκοπίαν,

Ἡ πρωτοφανής, βάρβαρος παρὰ τολμός καὶ ἐπικίνδυνος αὕτη ἐξίστασι, δυναμένη νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν, βασανίζει τὸν πάσχοντα εὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ προκαλεῖ φαινόμενά τινα σόδαρά.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἢ συγκεχυμένη αὕτη διάνοις τὰ ἐκλαμβάνει ὡς ἐκδηλώσεις Πυρριμικὰς καὶ ἰδοὺ συντελοῦσιν ὥστε ἔτι μᾶλλον νὰ ριζώσωσιν τὴν περὶ Πυρριμίας ἰδέαν του καὶ βλέπετε νὰ λέγῃ, ἐν τῷ φυλλαδίῳ που, ὅτι . . . ὁ ἀσθενής . . . ἐπαρυσίασε κατὰ

(1) Τραυματικός Πυρετός προκληθεὶς ἐκ τῆς κρύφας ἡμῶν παρ' αὐτοῦ γενομένης σπεκουλοσκοπικῆς ἐξετάσεως τῆς πολλὰ καὶ ἐπαναληφθείσης

(2) Τοιοῦτου εἶδους συμβούλια συνιστοῦν πάντοτε νὰ κάμνῃ ὁ κ. Ἀλιβιζάτος καὶ μάλιστα, ὅταν οἱ συγγενεῖς δὲν πείθονται καὶ τῷ ἐναντιοῦνται. Τότε παίρνει μαζί του τὰ βιβλία του καὶ τοὺς ἀναγκινώσκει . . . αὐτοὶ τοὺς ἀναπτύσσει τὰ διάφορα ζητήματα, τοὺς ἐκθέτει τὰς διαφόρους γνώμας κατόπιν συσκέπτονται καὶ ἀπορρατίζουν! . . . (ἀλλὰ τοῦ λέει ὁ ἄλλος, πῶς ἡ Γραμμικὴ ἐξυτελίστηκε! . . .)

στασιν. κομματώδη, σκοτοδινίαις σπασμούς . . κ. τ. λ. καὶ ἡμεῖς προσθέτομεν (κατὰ Δημ. Μακρὴν παρόντα ὄντα) καὶ λειποθυμίας : Ἀμείσως βλέπων ὅλα αὐτὰ, βλέπων ὅτι ἡ περικύνημας αὕτη Πυρριμία (ἢ ὁποία θὰ τὸν ἀποθανάτιστῃ ὡς ἄλλον Ἡρόστρατον) προχωρεῖ, : δὲν χάνει καιρὸν . . . δίδει τὰς δεούσας ἐπιστημονικὰς καὶ λογικὰς ἐξηγήσεις, εἰς τοὺς συγγενεῖς . . . Τουτέστιν τὴν Διάγνωσιν που . . . Τὴν πρόγνωσίν του .

Καὶ ἰδοὺ ἐξισκεπάζεται ὁ Πέπλος τῆς ἀπελπισίας . . Ἀπελπίζει αὐτοὺς λέγων « ἡ θέσι δεινοτάτη . . τετέλεσται . . . Ἔως τώρα εἶχα ἐλπίδες. Τώρα πάει » . . . Ἡ Πυρριμία προχωρεῖ, ἀπὸ χλῆς τὸ ἔλεγα εἰς τοὺς σὺ-βούλους ἱατροὺς καὶ τὸ ὑποστήριξα ! ! ! ἀλλ' ἡ πλειονοψηφία (sic), δὲν ᾔθελε νὰ τὸ παραδεχθῇ ! λαμβάνων δὲ τὸν γυναικάδελφον τοῦ πάσχοντος κ. Δ. Μακρὴν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀμειψήλατον . . « Σπεῦτέ Γ. κτύπα διότι τὸν χάνουμε » . . . Ὁ ἀμειψήλατος Γ. ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Δ. Μακρὴν « Καὶ γιατί κλαῖς Δημήτρη ; » . . . Καυμίνε Γ . . . ὁ Ἀλέξανδρος τελειώνει . . . Ὁ δὲ Πέτρος Ἀλιβιζάτος τρίβων καὶ αὐτὸς τοὺς ὀρθαλμούς : . . . « Καὶ ἐγὼ πονῶ καυμίνε Γ . . . Ὁ Ἀλέξανδρος πάει ! » . . .

Μετὰ τὴν κομμικὴν ταύτην σκηνὴν (πῶς χάνει ἡ Μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ Μάνα) ὅλη αὕτη ἡ συνδρία φθάνει « a' quai te pas. » εἰς τὴν πόλιν. Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου, ἐκπαινούμενος καὶ ἀσθμαίνων ἔρχεται ὁ Δ. Μακρὴς καὶ λέγει μετὰ θαυμάσιου « τρέξατε διότι ὁ

Ἀλιβιζάτος μᾶς ἀπήλπισεν αὖ Ὁ Ἀλέξανδρος
πνέει τὰ λοίσθια »

Ἀμρότεροι οἱ σύμβουλοι ἰατροὶ ἐσπευτμένως λαμβά-
νομεν τὴν εἰς Ῥαζάτα ἄγουσαν παραλαβόντες μεθ'
ἡμῶν καὶ τὸν Πυαιμογόνον. Γαγγραινώδη καὶ ἀπορροφη-
τὴν θεράποντα ἰατρὸν (1) Ἀμα δὲ τῇ μεταβάσει
ἡμῶν, ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπωμεν ὅτι εὐρίσκομεν τὸν ἀσθενῆ
ἐπύρετον καὶ εἰς λίαν εὐχάριστον γενικὴν κατάστασιν.

Κρίνατε λοιπόν, ὦ Συνάδελφοι ! ! !

Ἐν τῷ προλόγῳ, ἀκόμη καὶ ἀνωτέρω ἀναφέρεται ἡ λέ-
ξις Τραυματικὸς πυρετὸς καὶ ἐξηγήθημεν ἀρκούντως : Ὅτι
δηλαδή ὁ Τραυματικὸς οὗτος Πυρετὸς ἦτο αἰτία τῆς φλο-
γιστικῆς ἀκόμῃ ὑπαρχούσης καταστάσεως, καὶ ἐπαναλαμ-
βάνοντες λέγομεν « ἐκ τῆς φλογιστικῆς καταστάσεως τῆς
ἐκάστοτε παρουσιαζομένης ὡς ἐκ τῆς κρύφας παρ' αὐτοῖς
ἐπαναλαμβανομένης τραυματικῆς σπεκευλοσκοπίας » δι-
αὐτὸν δὲ Πυαιμογόνον.

Καὶ ἰδοὺ καταφεύγει εἰς Συγγραφεῖς (2) Γάλ-
λους ! Ἀγγλοὺς ! Ἰταλοὺς ! Γερμα-
νοὺς ! Ἑλλήνας ! ! ! κ. τ. λ.

Βασιλεύοντος δὲ ἐν αὐτῷ τοῦ περὶ κτηθείσης δυνάμεως
νόμου, ἔχων ἐν τῷ συγκέχυμένῳ ἐκείνῳ ἐγκεφάλῳ, ἐν-

(1) Καθ' ὅδον δὲ κ. Δαλλαδέτσιμας λαμβάνει εὐκαιρίαν καὶ
λέγει τῷ κ. Μαρκιπούλῳ « ἀδύνατον νὰ ἦναι εἰς τοιαύτην
κατάστασιν ὁ ἀσθενὴς, ἐκτὸς ἂν ὁ Ἀλιβιζάτος ἔκαμε καμ-
μία ζαθοδοσίαν » . . . . .

(2) Τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἠγνόησεν οὔτε ἐγνώσει οὔτε ποτὲ θά
ἐγνώσῃ ἔτιω, καὶ εἰς τὴν Γλώτταν τοῦ γραμμένου . . .

τετυπωμένον τὸ φάσμα τῆς Παιριίας, διαβάζει τὸν
ὄρισμὸν τῆς Ἀναθεματισμένης ταύτης νόσου, βλέπει τὰ
ἐκ τῆς βραβάρου καὶ ἐπικινδύνου ἐγγερίσεως τοῦ σοβαρὰ
ἀποτελέσματα, ἐν ἐνὶ λόγῳ, « τὰ κάνει θάλασσα » καὶ
ἰδοὺ ἐν τῇ χαρακτηριζομένῃ αὐτὸν ἀμαθείᾳ τὰ δημαιοῦν
! . . . Για νὰ κάμῃ Σύγραμμα (tiens . . .) .

Δώσατε, ὦ Συνάδελφοι, μίχματιὰ εἰς τὴν σελίδα 19
20—21. Τοῦ ἀλιβιζέλου συγγράμματος
τος !

Θὰ θαυμάσητε τῷ ὄντι : Ἄν καὶ περιττὸν διὰ τὸν
κ. Πέτρον Ἀλιβιζάτον, ὡς ἐπίσης περιττὸν νὰ ἔκταν-
θῶμεν περισσώτερον . . .

Τὰς παρατόλμους καὶ ἐπικινδύνους ἀποπειρας τοῦ (1)
πρωτοπεριῖτου ἰατροῦ (sic) Μαρκιπούλου (va espèce d'
insolant) καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν συνεπειὰς ! ! ! ἀφῆ-
νομεν κατὰ μέρος ἐπιφυλασσομένου ἰδία τοῦ ἰδίου κ. Μαρκι-
πούλου νὰ πλέξῃ ποτὲ τὰ ἐγκώμια, στεφάνους καὶ ἐπίσ-
τημονικὴν ἀνθοδέσμην τῷ κ. Πέτρῳ Ἀλιβιζάτῳ . . . (2)

(1) Ὁ Πρωτόπειρος ἰατρὸς (sic) . (Ὁ κ α ! . Ἐπαγγελο-
μενος . . .) Ὅπου καὶ ἂν προσεπλήθῃ εἰς Πελάτην τοῦ κ.
Ἀλιβιζάτου (ὡς σύμβουλος ἰατρὸς), τὸ ἀποτέλεσμα δυστυ-
χῶς ἦτο ἡ ἀποπομπὴ τοῦ θεράποντος : Λυπηρὸν βεβαίως :
« Ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ λαμβάνωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὰς παρακ-
λήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων . . . N'est—ce pas comme—ça !
. . . » Ἀλλως τε τοὺς τοιοῦτους ὀφείλει τις νὰ καταδιώκῃ ἐξ
ἐπαγγέλματος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΟΥ

Μόνον ἵνα θαυμάητε τὴν διαγωγὴν τοῦ κυρίου τούτου καὶ τὸ ἐπίβουλόν λέγομεν τὰ ἐξῆς . . . Ὁ κ. ἐξετάζων πρῶτην ἤδη φράσιν ὁ κ. Μαρκόπουλος τὴν ἀγνῆτὴ διὰ τοῦ δακτύλου λέγει « Ἐπιμένω, αἰετὶ καλὸν θὰ ἦτο αὐτὸ ἡδύ- νακτό τις νὰ ἀνεύρῃ μέρος τι (ὅηλ. τὴν γενομένην διά- τρυσιν, τὴν πλατύνῃ καὶ οὕτω δυνηθῇ διὰ τοῦ δακτύλου νὰ εὐκολύνῃ τὴν ἔξοδον τοῦ Πύου » . . . Ὁ ἱατρός Δαλλαδέτσιμας τῷ ἀπαντᾷ « Βεβαίως θὰ ἦτο καλὸν προσπάησε » . . . αὐτὸς δὲ ὁ περὶ οὗ ὁ λέγας κύριος Πέτρος Ἀλιβιζῆτος προσθέτει « εἶναι δύσκολον καὶ ἐγὼ ἐπροσπάησα » . . .

Ἐν δὲ τῷ γελοίῳ ἐκείνῳ φυλλαδίῳ βλέπετε μεταξὺ τῶν ἄλλων μωρολογιῶν ἀναιδῶς νὰ λέγῃ « ἐνῷ ἐπεσ- τρέφομεν ἀπὸ Ῥαζάτα, καθ' ὁδὸν λέγει ὁ κ. Μαρκό- πουλος ἐνώπιον ἐμοῦ, τοῦ κ. Δαλλαδέτσιμα, τοῦ ἀδελ- φοῦ τοῦ πάσχοντος. κ. τ. λ. ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς δακτυλοεξετάσεως προσεπάησε διὰ τοῦ δακτύλου νὰ ἀνεύρῃ καμμίαν cloaque, (1) ὅπως δι' αὐτῆς εἰ- σέλθῃ εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ ἀποστήματος »

Ἀρ' ἐνὸς βλέπετε ὅτι οἰκειοποιεῖται ἀρ' ἑτέρου ὅτι, ὁ ἀναιδὴς καὶ μωρὸς οὗτος φυλλαδογράφος λαμβάνει αὐτὸ ὡς μέσον θέλων νὰ τὸ ἐκμεταλευθῇ ἐνώπιον ἀπλοϊκῶν καὶ νὰ τὸ παριστάνῃ ὡς ἐγκλημα καθοσιώσεως γράφων, ὅσα μωρολογήματα δύναται ὁ κοῦρος οὗτος νοῦς νὰ γεννήσῃ καὶ ὅσα στρατηγήματα δόλια καὶ ἐπίβουλα

(1) Καὶ γράφει καὶ Γαλλικὰ ὁ διάλογος ! γὰρ πῶς μας γινά- σκου πῶς προφέρει τὸ cloaque Γὰ νὰ γελάσωμε ὀλίγο . . .

μέσα δύναται ἡ κοινωπικὴ αὐτοῦ μόρφωσις νὰ τῷ παρέ- ῃ.

Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ἵνα ἴδῃτε καὶ θαυμάητε τῷ ἀντι τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν ἀρ' ἐνὸς, τὴν ποιότητα καὶ διαγωγὴν τοῦ ἀτόμου ἀρ' ἑτέρου, καὶ βεβαίως βέβαιαι ἐσμέν ὅτι οὐδόλως θὰ ἐκπλαγῇτε διότι δυστυχοῦς γνωρίζετε ἀρκεστὰ τὸν ἄνδρα.

Τέλος πάντων ἐλθώμεν εἰς τὸ προκείμενόν : Καὶ τὸ φοβερόν καὶ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο ζήτημα τῆς Πυαι- μίνας τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε τόσον πάταγον τόσον θόρυ- βον τόσας ἀπειπισίας καὶ δάκρυα, τὸ παρῆξαν ἡμῖν τό- σους λαμπροὺς μαργαρίτας τελειώνει . . . . . Καὶ ἰδοὺ παρουσιάζεται ἄλλη Κωμικοτραγικὴ Σκηνή . .

Ἡ συγκεκριμένη αὕτη διάνοια γεννᾷ ἄλλο ζήτημα οὐχὶ καὶ αὐτὸ εὐκταφρόνητον . . . Τοῦτέστιν . Τὴν « Γ α γ γ ρ α ι ν α ν »

Τὴν 24 ἐπισκεπτόμενοι τὸν πάσχοντα εὐρίσκόμεν αὐ- τὸν παρουσιάζοντα ἐλαφρὰν λυμπαγγεϊτιδα ἐκτεινόμενην ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ Γλουτοῦ μέχρι τοῦ ἀνωτέρου τριτημορίου τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας τοῦ μηροῦ . : Λυμπαγγεϊτις χα- ρακτηρισθεῖσα παρὰ τοῦ κ. Ἀλιβιζῆτου ὡς « Ἐρ υ- σ ί π ε λ α ς » ! (συντελέσαντος οὐχὶ ὀλίγον καὶ ἐδῶ νὰ παρῆξῃ τοῖς συγγενεῖς δόσιν τινα δι' ἀλάτμε . . . . .)

Ἐξετάζοντες ἐξωτερικῶς τὴν δεξιὰν Γλουτιαίαν χώ- ραν, ἀνευρίσκόμεν μικρὰν ἑντατὴν καὶ αἰθηρὴν τινα δι' ελατογά, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Ἀλιβιζῆτος διαγινώσκει ὡς Ἐ μ φ ὁ σ η μ α ! Ἡμεῖς δὲ θέλοντες, ὡς πάνποτε, νὰ ἀποπειρώμεν τὰς μωρὰς καὶ ἀλόγους αὐτοῦ συζητή- σαι, ὁλῶς ἐροῦμεν αὐτῷ . « Τότε νὰ κάμωμεν

ένα ἐπίδεικτον » . . . Ἀλλὰ καὶ ἡ καὶ τὰ ἄλλα (1)
εἰσέδυσαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς διατρήσεως τοῦ ἐντέρου : καὶ
δύνανται μὲν νὰ ἀπορροφηθῶσιν ἀλλὰ καὶ δύνανται νὰ
προκαλεσθῶσιν ἐμπύησιν, τοῦτο θέλει μᾶλλον ἀποδείξει ἡ
ἀποδρομὴ τῆς νόσου, ἐνδείξει ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ὑπάρ-
χει.

Τὴν ἐπιούσαν δὲ καὶ Ἀλιβιζίου ὠδὸν εἶχεν ἤδη τε-
λειώσῃ τὸ « περὶ Ἑρυσίπελατος » μά-
θημά του, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐσκέφθη καὶ ἐμελέτησε
τοὺς κακῇ τῇ μοίρᾳ πεσόντας εἰς χεῖρας τοῦ συγγραφεῖς
καὶ ἐκφράζει ὡς Διὰ γινώσκων. Νόμισε τε τι ; . . .

Τὴν ὑπαρξίν Γαγγραίνης . (2) ἡ Σφακέλου !
Ἡ Διὰ γινώσκων ἡμῶν ἦτο φρογιστικὰ φαινόμενα, ἀπλῆ
Λυμφαγγεῖτις προκληθέντα ἀπὸ τὰ ἀπόκρυφα « τῆς
ἱσθμῆς αὐτοῦ ἐξετάσεως » (3) . . .

Ἐπὶ τῶν φλογιστικῶν τούτων φαινομένων κρίνομεν
ἀνάγκη καὶ ἀποφασίζομεν ὡς τοπικὴν θεραπείαν τὴν

ἐνεργήσωμεν, χωρὶς νὰ ἔχωσι οὐδὲ κατὰ διάνοιαν τὴν
ἐλαχίστην ἀνησυχίαν (1)

Εἶπομεν ὅτι πρὸς θεραπείαν τῆς « Ἀλιβιζίου Γαγ-
γραίνης » τοῦ ἡμετέρου δηλαδὴ ἀπλοῦ ἀποστήματος
ἐκάμαμεν τομὴν ἀρκετὰ γενναίαν, ἐξ ἧς ἅμα τῇ ἐφαρ-
μογῇ τοῦ μαχαιρίου ἐξῆλθε « Πύον χρυστόν »

Πρὸς ἀποθεραπείαν τοῦ ἀποστήματος ἐνεργήσαμεν
ὡς ἅπαντες νῦν οἱ χειρουργοὶ κάμνουν δηλαδὴ « Letam-
ponnement à la gaze iodoformée κ. τ. λ. » Μετ' ὀλί-
γας ἡμέρας καλὸν ἐνομίσσαμεν καὶ ἀπεφασίσταμεν νὰ
καμῶμεν μίαν ἐπίθεσιν—ouverture ὅπως θέσωμεν σωλῆνα
καὶ τοῦτο ὅπως ἡ ἀλλαγὴ τῆς πληγῆς ἀποβαίνει ἥττον
ἐπώδυνος ἐνώχλητικὴ καὶ ἀπλουστέρα

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ἡ τομὴ αὕτη ἡ ὁποία καὶ ἐγίνε-
ται πρὸς τοῦ κ. Μακροπούλου, τοῦ κ. Δαλλαδέτσιμα με-
ταβάντος εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐδῶ ὁμῶς λαμβάνει χώραν σκηνὴ ὅλως ἐπίβουλος
μωρὰ γελοία καὶ βλακώδης ἐκ μέρους τοῦ κ. Πέτρου
Ἀλιβιζίου.

Δυστυχῶς εἰμένα ἡνάγκασμένοι νὰ ἀναφέρωμεν ζητή-

(1) Ὁ Θεράπων ἀντεπεξερχόμενός εἰς ὅλα αὐτὰ, κρυφίως
ἔλεγεν εἰς τοὺς συγγενεῖς νὰ μεταβιβάσουν ἰατροὺς ἀπὸ τὴν
Ἀθήνα, εἶχε μάλιστα αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιβιβάσθῃ εἰς τὸ βαπο-
ράκι ἀλλὰ δὲν ἔξερουμε πῶς τὸν ἐγυρίσανε . . .

τοὺς διαβολικὸν σκοπὸν τοῦ νὰ φέρουνε ἰατροὺς ἀπὸ τὴν
Ἀθήνα Βεβαίως τὸν ἐγνοοῖτε . . .

(1) Ἀέρια τὰ ὁποῖα μετεσπίζοντο καὶ ἐξηρανίζοντο κυρίως
ἐκείθεν ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ γενομένη διάτρσις

(2) Τὴν διὰ γινώσκων τζύτην, φυσικῶς τῷ λόγῳ ὡς καὶ τὰς
Ἀλιβιζίου ἐνδείξεις καὶ ἐξερύσεις ἀπεκρούσαμεν καὶ
ἀστυειόμενος (ὡς πολλάκις εἰς τοιοῦτου εἶδους συνεντεύξεις ;)
. . . ὁ ἰατρὸς Δαλλαδέτσιμας ἰφ' εἶπε « τὸ αὐτὴν βεβαιώθηκα
ἔχω δὲ ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει ἔλκος καὶ γαγγράνης, ὥστε ὅλας
ἐν γένει καὶ τὰς Γαγγραῖνας σου καὶ τὰς ἐξερύσεις
σου τὰς ἀρνοῦμαι ὡς ἡρηθήν τὴν Δημαρχικὴν ὑποψηφιστήτα . . .

(3) Ἀκριβῶς καὶ κυριολεκτικῶς, καθεὶ ἐξετάσει αὐτοῦ ἡτο
διὰ τὸν πύχοντα « Inquisizione Santa »

μάτα ὅλως διόλου μικροπρεπή καὶ ἐξευτελιστικά διὰ πάντα ἱατρὸν ἐπιστήμονα, ζητήματα ὅμως ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀκριβῶς ὁ κ. Πέτρος Ἀλιβιζάτος μᾶς ἐπελάωσεν, ἀπὸ μωρὰν συζήτησιν καὶ ἀηδιαστικὴν ῥητορείαν ἄλλ' ὁ κύριος οὗτος ἔχει βεβαίως τοὺς σκοποὺς του . . (1) Φαντασθῆτε νὰ λαμβάνῃ Πόζα καὶ νὰ ἀρχίζῃ νὰ συζητῇ . . νομίζετε . . . διὰ τί ; . . . διὰ μίαν contre—ouverture ! ὅπως δι' αὐτῆς διέλθῃ σωλὴν ἂν πρέπη νὰ γίνῃ μεγάλη μικρὰ στενὴ ἢ πλατεία ! καὶ νὰ συζητῇ σκοπίμως πλὴν βλακωδῶς ἀπέναντι ἀπλοῦκων καὶ νὰ ἀναφέρῃ ἐχ εἰ ρί σ ε ι ς Δι' ὅλα δὲ αὐτὰ κρατήσατε τὰ γέλοια ὅταν ἀναγνώσῃτε ἐν τῷ φυλλαδίῳ του « ὅτι δίδω τὸ μαχαίριδιον εἰς τὸν κ. Μαρκόπουλον » βεβαίως ὡ ν ὅ τ ι ὅ ἂ ἄ π ε τ ὕ χ ἄ ν ε ! ! (Va ignoŕaut . . .) . Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ἔργα Νοσοκόμων Μαιῶν Ἀλιβιζάτων καὶ κουρέων, τοῦτο σᾶς ἀρκεῖ, ἀπάξιουντες βεβαίως νὰ κατέλωμεν ὅπως ἀποκρούσωμεν τὰς μωρολογίας καὶ μικροπρεπεῖας του.

Τέλος πάντων ὁ κ. Μαρκόπουλος ὁρῶς ποῶν ἔκαμε τομὴν ὡς εἶόν τε μικρὰν ὅσον νὰ δυνήθῃ καὶ ἀπεράσῃ τὸν ἀναγκαῖον λεπτὸν σωλὴνά, χωρὶς ἄνευ λόγου νὰ κατακερματίσῃ τὸν πᾶσχοντα.

Ἡ κατὰ Πέτρον Ἀ λ ι β ι ζ ῖ ο ς ἐ χ ε ἰ ρ ι σ ι (2) αὕτη, καὶ ἐξ ἧς ἀπέτυχεν ὁ κ. Μαρκόπουλος (diable !) ἔγινε καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀποτομήν τοῦ Ἰκάρου

(1) Κάμνου κατὰ τὴν ιδέαν του, δηλαδὴ ὡς γνωρίζετε φιγοῦρα εἰς τοὺς ἀπλοῦκούς.

(2) Δηλαδὴ ἡ τιποτένεια ἐκείνη τομὴ ! !

ἐκκενοῦτο ὁλοσχερῶς, ἐκ τούτων καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ὅλως ἀρνητικῶν φαινομένων τῶν προκυβάντων ἐκ τῆς ἐξέτασεως τοῦ ἀσθενοῦς, διεκρατήταμεν ὅτι τὸ σύμπτωμα τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἦτο ἀπόρροια τοῦ νοσήματός, καὶ ὅτι κατόπιν ὡς ἐκ τῆς μὴ ὁλοσχεροῦς ἐκκενώσεως τῆς Κύστεως, διεκρατήταμεν ὅτι πρόκειται περὶ ἀδρηνείας τῆς Κύστεως (1) περηγγείλαμεν τὸν συνήθη καθετερισμὸν πρὸς τακτικὴν ἐκκένωσιν τῶν οὖρων, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν νὰ μεταχειρισθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν συνήθη εἰδικὴν θεραπείαν τῆς Κύστεως, (τοῦθ' ὅπερ ἔγινε κατόπιν,) καὶ ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐπίγχεσις αὕτη θέλει παρέλθῃ, ὡς πράγματι παρήλθεν. Ἡ δὲ περὶ σπατμοῦ τῆς Κύστεως καὶ ἡ ἐκ τῆς Γαγγραίνης κατὰ κ. Πέτρον. Ἀλιβιζάτον γέννησις τοῦ φαινομένου εἶναι τὰ συνήθη ἀποκυήματα τῆς Κεφαλῆς του.

Τελειώνει θέν καὶ αὐτὸ τὸ περὶ οὖρων κεφάλαιον, ἀλλὰ παρακαλεῖσθε, εὐχεστούμενοι, ἀναγνώσατε ἵνα ἴδῃτε μετὰ πόσης πρωτοφανοῦς ἀναιδέας διαστρέφει διαβάλλει . . . μετὰ πόσης δὲ βλακειᾶς ἀντιγράφει καὶ ἐκθέτει.

Τελειώνει ἐπὶ τέλους καὶ τὸ περὶ « Γαγγραίνης » κεφάλαιον, ὅτι δηλαδὴ ἡ κατὰ Πέτρον Γαγγραινα δὲν

(1) Τοιαύτη ἀδρηνεία παρατηρήθη ὄχι μόνον κατὰ τὴν Κύστιν ἀλλὰ καὶ κατ' ἅπαντα τὸν Γαστροεντερικὸν Σωλῆνα Ἡ λειτουργία τῆς Κύστεως ἐπῆλθε μετὰ μακρὰν κάπως καὶ παρατεταμένην ἐσωτερικὴν ὑδροθεραπείαν. Δις τῆς ἡμέρας . . . Ἡ δὲ ἀδρηνεία τοῦ γαστροεντερικοῦ Σωλῆνος μετὰ

ἦτο ἄλλο ἢ κοινὸν ἀποστήμα μετασχηματιστὴν ὡς ἐκ τῆς διατρύσεως τοῦ ἀπηλυομένου, τῆς ὑπ' αὐτοῦ δυστυχῶς γενομένης, διὰ τοῦ παροιμιώδους καὶ δημώδους (1) καταστάντος ἐδρσκοπίου του. Τὸν σχηματισμὸν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀποστήματος προείπομεν (καὶ εἰδοποιήσαμεν μάλιστα ἐγκαίρως τοὺς συγγενεῖς) λέγοντες οὐδεμίαν βᾶτιν νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ἀλιθίζεις παραλογισμοὺς καὶ διαβολὰς καὶ ὅτι ἐν χειρὶ τῷ δέοντι θὰ

(1) Τῷ ὄντι κατέστη δημῶδες! ἀφοῦ ἐτοποθέτησαν αὐτὸ εἰς Φαρμακεῖον τῆς πόλεως « Γὰ νὰ τὴ ἴδῃ ὁ κότμος λίαν καὶ κρίνει περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ ὅτι εἶναι λειὼν—ὄμαλὸν—ἀκαμπτον κ. τ. λ. »

Πολλοὶ λοιπὸν ἀφοῦ ἓνα τέτοιο θέαμα ἦτανε καὶ χάρισμα, ἐφωτῆθησαν, πολλοὶ ὅμως ἠδικήθησαν διότι ἀντὶ τοῦ παροιμιώδους ἐδρσκοπίου, ὁ κ. Φαρμακοποιὸς παρουσίαζε « κολοσαῖον Μοῦρταράχερο »

Πέρισυ ἔλαβε χώραν ἄλλη σκηνὴ κωμικότερα καὶ πῶς. Μὰ καὶ ἄλλου εἶδους imbroglia πρὸς ἄλλον ἀξιότιμον Συναδέλφον, ἐπῆρεν ἓναν ὀγκώδη Σογροφέα καὶ τὸν ἐτοποθέτησαν εἰς ἄλλο τι Φαρμακεῖον παρὰγγεῖλας εἰς τὸν Φαρμακοπιδὸν νὰ δεικνύῃ εἰς τοὺς ἐν τῷ Φαρμακείῳ εἰσερχομένους, τὸ κεφάλαιον ποῦ δὲν ἐκατάλαβεν ὁ ἀξιότιμος Συναδέλφους! (sic) ἂν δὲν ἀπατώμεθα ὁ κ. Φαρμακοποιός, τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος Συγγραφέα, τὸν εἶχε τοποθετήσει εἰς τὸ ἰδιαιτέρον, μεταξὺ δύο κυρίων καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἓνα βάζο μετ' ὀφθαλμοῦ! Μὰ τί διάλο! αὐτὸς μόνον γὰρ Φαρμακὸς εἶναι καλὸς...

παρεῖν τοῦ νοσήματος, Πρόγινωσιν καὶ Θεραπεύουσιν· Ἐξηγοῦντες καὶ τὸ ἐλάχιστον τῶν φαινομένων καὶ συμπτωμάτων, εἰχομεν σχηματίζει, πεποθήσιν ἀκράδαντον ὅτι ἐκεῖ θὰ σχηματισθῇ ἀποστήμα. Καθ' ἐκαστὴν ἐν πάτῃ λεπτομερεῖα ἐξετάζοντες τὸν πάσχοντα, ἐμένομεν « μετὴν χεῖρα ὠπλιτμένην » ἵνα ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ἐνεργήσωμεν καὶ πράγματι ἡ ἰδέα μας δὲν ἐφράδυνε νὰ πραγματοποιηθῇ· μετ' ὀλίγον ἄμα ὡς διεγνώταμεν ὠρισμένως τὴν ὑπαρξίν πύου ἀμέσως ἀποφασίζομεν τὴν ἐκκένωσιν. Τῆς ὥρας δὲ οὔσης προεχωρημένης ἅτε μὴ ὑπαρχούσης οὐδῶς καὶ ἀμέσως ἀνάγκης ἐνεργείας ἀνεβάλλομεν τὴν τομὴν διὰ τὴν αὔριον πρωΐαν τῆς Κυριακῆς. (1)

Τοῦ κ. Δαλλαδέτση καλωσμένον ἐπισκέφθη τὸν πάσχοντα ὁ κ. Μαρκόπουλος μετὰ τοῦ αἰωνίου καὶ τυμπανιαίου θεράποντος, καὶ ὁ κ. Μαρκόπουλος πρόβη εἰς τομὴν ἐξ ἧς ἀμέσως ἐξήλθεν ὀλίγον Πῦον « Πῦον χρηστέον χρηστότατον » (2) οὐδεμίαν εἰδικὴν κακὴν ἐτμὴν ἔχον (εἰμὴ τὴν συνηρῆ τῶν κοινῶν ἀποστημάτων καὶ δὴ κατὰ τὰς χώρας ἐ-

(1) Ὁ κ. Ἀλιθίζας γαγγραινίζων πάντοτε, ἀκόμη καὶ τὴν ἐσπέρην ἐκείνην, μὰς ἔλεγεν, ἐγὼ θεωρῶ τὴν ἐχρείρσι d'urgence... (calme—toi mon lapin... jet'eu prie... calme ton cerveau...)

(2) Πῦον « χρηστὸν χρηστότατον » κ. Ἀλιθίζατε, ἐνθυμεῖσθε! ὁρᾶτε! ἂν δὲν ἐννοεῖτε τὴ γλῶσσά σας τότε ἂς εἰπομεν « του de bonair » (Ἀλιθίζος γλῶσσα)

κείνας) . Τὰ μαλακὰ μέρια, οἱ διάρροι ἰστοὶ ἐν πλήρει φυσιολογικῇ καταστάσει, ζωηρότατοι καὶ ἐρυθρότατοι τὰ δὲ ἀέρια τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου ἀρήνομεν κατὰ μέρος.

Ὁ κ. Μαρκόπουλος παρκατηρεῖ τότε τῷ Γαγγραινώδει θεράποντι ἱατρῷ « ἔτσι κ. Ἀλιβιζᾶτε ἐννοεῖτε τὴν Γάγγραιναν; Ἀλλοίμονον ! ! . . . » « Ε! καλὰ καλὰ . . . Μὰ δὲν εἶναι ζητήματα κ. Μαρκόπουλε . . . ἂν τὰ ἀφήσουμε τώρα » ἀπαντᾷ ὁ κ. Ἀλιβιζάτος . Ὅχι κ. Ἀλιβιζᾶτε «καλὸν εἶναι νὰ συνενοούμεθα» Μάρτυς αὐτόπτης ὁ γυναικάδελφος τοῦ πάσχοντος κ. Μαρκῆς (Μπερδεμπές) ὁτραπνθὲς καὶ αὐτὸς ἀκροῦντως . . (1)

Καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τέλους τελειώνει (Dieu merci) καὶ τὸ περὶ « Ἀ λ ι β ι ζ ῖ ο υ . . Γ α γ γ ρ α ῖ ν η ς » κεφαλαίον.

Ἡδὴ θίξωμεν ἄλλην χορδὴν καὶ ψάλλωμεν ἄλλον ἀναβαλλόμενον. Ὡς παρκατηρεῖται, ἡ ἐπίσχεσις τῶν οὖρων εἶναι ἐν τῶν συμπτωμάτων, ἔστιν ὅτε τῶν παθογνομονικῶν τοῦ φλέγμονος. Μία τοιαύτη ἐπίσχεσις ἐπῆλθεν ἐξετάσαντες ἐμάλομεν τότε παρὰ τῶν συγγενῶν ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ νοσήματος εἶχε καὶ πάλιν παρουσιάσθῃ τοιοῦτον σύμπτωμα (καὶ περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν γνώξιν ἔκαμεν ὁ θεράπων ἱατρός) καὶ μάλιστα ἀφοῦ εἰς ἐξ ἡμῶν ἐζήτησε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σύμπτωμα . . Τέλος πάντων παρὰ τῶν συγγενῶν ἐμάλομεν ὅτι ὑπῆρξε καὶ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νόσου ἡ κύστις δὲν

(1) « Καὶ ὁ ἑωρακὴς μεμαρτύρησε » . . .

ἐφαρμόγῃν des compresses humides au sublimé, συνάμα εἰς τὸ μέρος εἶχε ἐλαχίστη ὑπόνοια ὑπῆρχε μήπως τῷ σχηματισθῇ πύον (ἄλλως τε καὶ διὰ τὰ φλογιστικά φαινόμενα) νὰ τῷ γίνῃ τομὴ τις . Ἡ τομὴ αὕτη τῷ γίνεται ἀμέσως, μετὰ μεγάλης μας δὲ ἐκπλήξεως βλέπομεν νὰ μᾶς προτείνῃ ὁ ἀστοιχείωτος οὗτος χειρουργός (1) τί; ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἐπίδεσμον πληγῆς πυογόνου οὐ μόνον ἀλλὰ νὰ μᾶς γεννᾷ ζητήματα καὶ νὰ μᾶς βασσανίξῃ μὲ τὰς μωρὰς καὶ ἀλόγους συζητήσεις του. Ἀγανακτοῦμεν ἐπὶ τῇ ἀμαθείᾳ αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν στοιχειωδестέρων στοιχείων « de la petite Chirurgie des infirmiers » ! ! . . (2)

Ἐπὶ τέλους ἐξακαλουθοῦντες τὴν θεραπείαν ἡμῶν τὰ φλογιστικά ταῦτα φαινόμενα ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν παρέρχονται . Ἐνδειξίς ἄλλη οὐδεμία ὑπῆρχεν, ὁ ἀθιγνῆς ἔμεινε ἀπύρετος πρὸ καιροῦ, χωρὶς νὰ παρουσιάξῃ οὐδὲν ἐνόχλημα ἐκ τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ παρουσιάξῃ οὐδὲν τὸ παραμικρὸν φαινόμενον ἢ σύμπτω-

(1) Ἐτσι ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ . . . Χειρουργοῦ δηλ. Ἐχει μάλιστα καὶ Στατιστικὴ . ! « σ τ ὠ ν ἄ μ α ρ τ ὠ λ ὠ ν τ σ ῆ χ ὠ ρ α ῖ ς τ ὀ μ α γ ῖ ἄ π ρ ι λ ο χ ι ο ν ῖ ζ ε ι . »

(2) Οἱ εἰς τὰ Νοσοκομεία τῶν Πιρσίων ὑπηρετοῦντες νοσοκόμοι καὶ νοσοκόμαι, ὑποβάλλονται εἰς ἐξέτασιν. Ἡ ἐξέτασις δ' αὕτη ἐγκρίεται ἀκριβῶς εἰς αὐτὰ τὰ στοιχειώδη. Ὁ κ. Ἀλιβιζάτος τὸ ἀννοεῖ ! ! . . (Hélas !) ἀλλὰ ταῦσα διὰ λογαριασμόν αὐτοῦ καὶ τῶν πελατῶν του καὶ ὄχι νὰ μᾶς βασσανίξῃ .

μα οὔτε διὰ σχέσεις οὔτε κατὰ τὸν κ. Ἀλιβιζάτον δι-
 ᾿Εχειρίσεις Μόνον ἐπειδὴ, ὡς ἀνωτέρω ἐφ-
 ῆθη, ὁ πάσχων ἐπαρουσίαζεν αἰρία τινὰ κατὰ τὸν δε-
 ξιὸν γλουτόν, καὶ τῶν αἰρίων τούτων τὴν αἰτίαν ὠρι-
 μένως ἐγνωρίζομεν καὶ ἀναφέραμεν, ἐπειδὴ τὰ αἰρία
 ταῦτα καίτοι εἶχον ἐλαττωθῇ οὐχ ἥττον ἐκέμενον, κα-
 λὸν ἐνομίσσαμεν νὰ προβῶμεν εἰς μικρὰν τομὴν νὰ κάμω-
 μέν δηλαδή « *une trou de suif* » καὶ ἀκριβῶς ὁ κ.
 Μαρκόπουλος ἐπισκεφθεὶς μετὰ τοῦ θεράποντος κ. Πέτ-
 ρου Ἀλιβιζάτου, τὸν πάσχοντα τοῦ κ. Δαλλαδέτσιμα
 κωλύμένον, πρόεβη εἰς τομὴν ἀρκετὰ ἀσφαλῆ καὶ γεν-
 ναίαν διότι διὰ τοῦ μαχαιρίου ἐνήργησε καθέτως καὶ
 κατὰ βάθος, (1) ἐκεῖ μάλιστα ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ κυρί-
 ως συστῶρεσις τῶν αἰρίων. Κατόπιν ὅθεν τῆς τομῆς
 ταύτης μὴ ἔχοντες προσδὲ οὐδόλως φαινόμενα πρὸς
 ἐνδειξιν ἐνεργείας, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ὠφειλομεν καὶ ἐπ-
 ρεπε ὀρθῶς λογικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς (2) φερόμενοι νὰ
 περιμένωμεν, χωρὶς ποτὲ νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς
 παραλογισμοὺς καὶ παραληρήματα, τὰ ὁποῖα μόνον ὁ
 ἐγκέφαλος τοῦ κυρίου θεράποντος Πέτρου. Ἀλιβιζάτου
 ἠδύνατο νὰ ἐφευρίσκη.

Εἴχομεν ὅθεν ἐνώπιόν μας, ὡς πάντοτε. Διὰ γινώσκιν;

(1) Μὰ κύριε θεράπων !! Τί εἶναι αὐτὰ ; . Ἔτσι ἐνε-
 γοῦν (ὡς λέγετε). Σελ. 54. καθέτως καὶ κατὰ βάθος καὶ
 ἔτσι ἐμπηγνύουν τὸ « *Μαχαίρι δίδον* » ! ὅταν
 τὸ φοβοῦνται ; . . *Sacre Bleu !*

(2) Καὶ ὅχι Ἀλιβιζικῶς.

τούτου, διότι ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ἵνα ἐν τῇ ἀναρρώσει τοῦ
 πάσχοντος (τοῦ κ. Δαλλαδέτσιμα ἀναχωρήσαντος διὰ
 τὴν ἐξοχὴν) προσληφθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου συνά-
 δελφους ἀξίως ἐμπιστοσύνης.

Ἐρρίσθεις καὶ δικαίως ἀγαπητήσας ὁ ἱατρός Μαρκό-
 πουλος, ὡς ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην « *τῆς*
μεγάλης » ἐχειρίσεως καὶ αἰσχροῦ διαγωγῆς τοῦ
 κ. Ἀλιβιζάτου, προσδὲ μὴ ἔχων οὐδεμίαν εἰς αὐτὸν ἐμ-
 πιστοσύνην (1) καὶ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ συνεργαζῇται πλέον
 μετ' αὐτοῦ λέγει εἰς τοὺς συγγενεῖς « *Ἡ θὰ φέριτε*
Ἰατρὸν ποῦ νὰ ἔχη κρίσι καὶ μίαν » Ἡ δὲ ἐννοεῖ πλέον
 νὰ ἐξακολουθήσω . . . (2)

Οἱ συγγενεῖς ὁμοφώνως μετὰ τοῦ πάσχοντος ἀπαντῶν
 ἀμείψως « *Ὅποιον θέλετε* » . . . Ὡς τοιοῦτον

(1) Δυστυχῶς οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν
 εἰς τὸν κ. Ἀλιβιζάτον, ἀφού ἐπισκεπτόμενος ἰδιαίτερως τὸ
 πάσχοντα ἔθετεν εἰς ἐνέργειαν μέσα ὅλως ἐπικινδύνα ὡς πόλ-
 λακίς ἀπεδείχθη, τόσον ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ θέσωμεν κοιν-
 στοδίαν τοῦτέστιν μυστικὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ εἰπωμέν ὁρθῶς
 τοῖς ενδιαφερομένοις, ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν οὐδὲν ὁ κ. Ἀλιβιζάτος
 νὰ κάμῃ, ἂν δὲν εἴμεθα ὅλοι παρόντες, ἄλλως τε εἴμεθα ἀνεύ-
 θυνοι. Τελευταῖον μάλιστα διὲ ὁ πάσχων ἦτο ἐν ἀναρρώσει καὶ
 τὸν ὁποῖον ἐφυλάττομεν « *ὡς νόσην ὀφθαλμοῦ* » ἀπὸ τὸν κ.
 Ἀλιβιζάτον, ἠναγκάσθημεν διὰ νὰ τὸν ἔχομεν ὑπὸ τὴν ἀμεσον
 ἡμῶν ἐπίβλεψιν νὰ τὸν μεταβιβάσωμεν εἰς τὴν πόλιν.

(2) Καὶ ταῦτα ἀκριβῶς εἶπεν ὁ ἱατρός Μαρκόπουλος ἐνώπι-
 ον τοῦ κυρίου θεράποντος Πέτρου Ἀλιβιζάτου, ἐνώπιον τοῦ ἄ-

προσκαλοῦν τὸν ἐξιότιμον. Τσετσέλην. (1)

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἔρχεται ὁ ἱατρὸς Τσετέλης καὶ μένει μετὰ τοῦ ἱατροῦ Μαρκόπουλου περιμένοντες τὸν θεράποντα ἱατρὸν Πέτρον, ὁ ὅποιος μᾶς ἐμφανίζεται ἐπὶ τέλους (μὲ τὴν συνήθη αὐτοῦ παράστασιν . . .) καὶ ἀρχίζει νὰ διηγηθῇ τὰ παράπονά του (δίκην νηπίου ξυλισθέντος) ἀποτεϊνόμενος εἰς τὸν ἱατρὸν Τσετσέλην . . . « Ἐδῶ Γ ι α τ ρ ῆ ἱ σ υ β ῆ - κ α ν ε π α ρ α τ ρ ᾶ γ ο υ δ α δ ῆ ν γ ν ω ρ ῖ ζ ω ἂ π ὅ τ ι . . . κ . τ . λ . » . . . Ὁ ἱατρὸς Μαρκόπουλος στεντωρεῖα τῇ φωνῇ τὸν διακόπτει (s t o p . . f e r m e t a b o i t e .) . . καὶ τῷ παρατηρεῖ « ἀρκετὰ ἀρκετὰ, αὐτὰ νὰ μᾶς τὰ ἀρήσης γιὰ τὴν γυναικοῦλες » . . . Τὸ καθήκόν σου εἶναι, καθ' ὃ θεράπων ἱατρὸς, νὰ ἀρ-

(1) Αὐτὰ ἀκριβῶς κατὰ λέξιν εἶπεν ὁ ἱατρὸς Μαρκόπουλος οὕτω ἀπῆντησαν οἱ συγγενεῖς. Τὰ γράφομεν αὐτολεξεῖς ἀναγνώσατε δὲ σελ. 60. καὶ . . . συνέχεια γιὰ νὰ θαυμάσετε ἀκόμη μία φορά τὸ πρωτότυπον τοῦ ψευδοῦς . . . Μὰ αὐτὸς δὲ εἶναι ἀκαταλόγιστος . . . Νὰ λέγῃ δηλαδὴ τίποτε ὀλιγώτερον . . . παρὰ ὅτι οἱ συγγενεῖς ἐπενθηφόρησαν ἐπὶ τῇ ἀπεπομπῇ του ! κ . λ . τ . κ . τ . λ . . . Εὐτύχημα θὰ ᾔτε mon vieux tableau, καὶ γιὰ τὸν ἀσθενῆ ὅταν καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἂν ἤθελες φάγει ἢ ἀποκεμφθῇς πρὸ καιροῦ . . . α Καὶ οἱ λόγοι εἶναι εἰς τὰ γεγονότα »

Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος σκηνὴν, στενὸς συγγενὴς τοῦ κ. Γαλιατσάτου εὕρισκει τὸν ἱατρὸν Μαρκόπουλον λέγων αὐτῷ α Γ ι α τ ρ ῆ μ ο ῦ ἔ ρ χ η ν κ ε π ῶ ς μ ο ῦ ἔ β γ α λ ε ς ἓ ν α π ο κ ᾰ μ ι σ ο σ ι δ ε ρ ῆ ν ι ο » δηλαδὴ ἐννοῶν, τὸ διῶξιμα τοῦ Ἀλιβιζάτου. Τοῦτέστιν τὸν Ἀλιβιζάτον.

χίσης νὰ διηγηθῇς τὸ ἱστορικὸν τοῦ νοσήματος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αὐτὸ καὶ μόνον . . . . (1)

Καὶ πράγματι στρέφων ἀμέσως τὸν λόγον ἀρχίζει . . . ἔρχεται δηλαδὴ εἰς τὸ ἱστορικόν. Ἀλλὰ ἐννοεῖτε, τί θέλει νὰ εἰπῇ Ἀλιβιζάτος ἐν τῇ ἀρηγήτῃ γεγονότων ! ἀρκετὰ βεβαίως γνωρίζετε, ὦ συνάδελφοι, κάλλιον ἡμῶν. Δικαίως ὅθεν, ὁ ἱατρὸς Μαρκόπουλος ἀναγκάζεται κατὰ πεντάλκπτρον νὰ διακόπτῃ τὴν Πέτρον συνεχίζων προσθέτων καὶ ἀρχιρῶν διότι ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Πέτρου οὔτε ἀρχὴν εὕρισκόμεν οὔτε τέλος, ψεύδη, διαστροφάς, παραλογισμοὺς, ὑπεκφυγὰς, ἀποσιωπήσεις καὶ τὰ παρόμοια ὅττι θέλετε . . . Δὲν εἶναι ἔτσι Πέτρε ;

Μετὰ τὴν παροιμιώδη καὶ ἀξιομνημόνευτον ταύτην ἀ λ ι β ι ζ ε ῖ ο ν ἀ φ ῆ γ η σ ι ν , μετὰ τὴν ὅλως ἀτελῇ καὶ ἐπιφυλακτικὴν ἐκτύλιξιν τοῦ Π υ α μ ι κ ο ῦ , Γ α γ γ ρ α ι ν ι κ ο ῦ καὶ Ἀ π ο ρ ρ ο φ η τ ι κ ο ῦ ἀ λ ι β ι ζ ε ῖ ο υ ἐ κ ε ῖ ν ο υ π α τ α γ ῶ δ ο υ ς ζ η τ ῆ - μ α τ ο ς , φ θ ᾶ ν ε ι ἐ π ὶ τ ῆ λ ο υ ς καί εἰς τὸ συμπέρασμα . . . . Εἰς τὴν τοσοῦτον λεπτὴν ἀ ν α τ ο μ ι κ ῶ ς (2) !

(1) Αὐτὰ αὐτολεξεῖς εἶπεν ὁ ἱατρὸς Μαρκόπουλος ; ὁ δὲ κύριος θεράπων Πέτρος Ἀλιβιζάτος εἰς τὸ φυλλάδιόν του σελ. 60. γράφει ὅλως διόλου τὸ ἀντίθετον δηλαδὴ κάμνει παντοῦ α ἀνατροπὴν τῶν καλῶν » βεβαίως. Ναί . . . ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν μεταχειρίζεται ἀκόμη κατὰ λέξιν καὶ τὰς ἰδέας μας τὰς λέξεις . . .

Mais quel tou pé t . . .

ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΕΛΑΓΑ: Ἐρεῖ καὶ ἀνατομία . . .

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

και μαθηματικῶς διάγνωσιν του, εἰς πὸ ὅτι
 ὁ η λ . . . Επρόκειτο περὶ ἐνὸς Φλέγ-
 μονος . . . *Peilvi—Rectal . . . c' est — a —*
dire à son divertissement—Cul Fessier . . .

Ὁ ἰατρὶς Τετσελῆς προβαίνει κατόπιν εἰς λεπτομερῆ
 γενικὴν τοῦ πάσχοντος ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ἐξέ-
 τασιν (1) λέγει καὶ αὐτὸς τὴν ἐτυμηγορίαν του καὶ συμ-
 φωνεῖ πληρῶστα μετὰ τῶν ἄλλων ἰατρῶν.

Ἡ ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους πικρὰ αὐτῇ διὰ τὸν κ.
 Ἀλιβιζάτον σκηνὴ, τελειώνει ἐπὶ τέλους καὶ μένομεν
 κατόπιν σύμφωνοι καὶ οἱ τρεῖς ἕνα καθ' ὠρισμένης
 ὥρας ἐπισκεπτόμεθα τὸν πάσχοντα, ἀλλ' ὁ κύριος θερά-
 πων Πέτρος, Ἀλιβιζάτος ἐλθὼν ἤδη εἰς συναίσθησιν,
 βλέπων ἴσως τὸν ἑαυτὸν του λίαν ἐπιθεβαρυσμένον βλέ-
 πων προσδὲ (πλὴν *troppo tardi ma meglio tardi ch'è mai*)
 τὴν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀπολεσθεῖσαν παρὰ τῶν συγγενῶν
 ἐμπιστοσύνην, βλέπων τὸν ἑαυτὸν του διακωμωδηθέντα
 καὶ γελοτοποιηθέντα ὃν ἄπασαν τὴν Νῆτον ἀπορασιζεῖ
 νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς πάξεις τοῦ στρατοῦ, πρὶν ἢ ἀπο-
 πεμφθῇ ἐξ αὐτοῦ μὲ τὴν δολίαν πρόθεσιν νὰ κατέλθῃ
 εἰς τὴν δημοσιότητα καὶ διαστρέφω τὰ γεγονότα, ἀντα-
 ποδίδων εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παραλογισμοὺς του καὶ
 οἰκειοποιούμενος τὰς ιδέας των, νὰ ἀναδειχθῇ νικητὴς

(1) Πῶς διάλο δ' Ἀδάκτυλος τοῦ Τετσελῆ νὰ μὴ καταστρέ-
 ψῃ καὶ αὐτὸς, τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ ἀσθενοῦς . . . (2) Ὅπως
 ὁ Ἀδάκτυλος τοῦ Μαρκοπούλου, ἀφ' οὗ ντίζα ὁ τοῦ Τετσελῆ
 εἶναι κατὰ πολὺ μεγαλειότερος, τῷ ὄντι ἄξιον ἀπορίας— . .
« R i s u m e t e n e n d u m » . . . Κύριε Πέτρος

κατὰ τὴν πάλιν καὶ ἰδοὺ . . . « Τὰ κατὰ τὴν ἀπὸ
 φέρονται τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Γαλιαντάτου. »

Ἐκ τῆς ἀρηγήσεως τῶν κατὰ τὴν ἐμράνητιν καὶ
 ἀποδορμὴν τῆς νόσου λαβόντων χώραν ὁ ἀναγνώστης
 εἴτε ἰατρὸς ἢ μὴ τοιοῦτος, εὐλόγως δύναται νὰ ἐξαγάγῃ
 διάτρυα συμπεράσματα ὡς τὰ κυριώτερα συνοψίζομεν ἐν
 ταῖς ἐξῆς.

1) Ὅτι ὁ κ. Πέτρος, Ἀλιβιζάτος ὑπέπεσεν εἰς χρό-
 νοειδέστατον λάθος (1) μὴ δυνήθεις νὰ διαγνώσῃ τὸν
 καταρρανεστάτον Φλέγμονα καὶ νὰ ἐκλάβῃ αὐτὸν ὡς
 Προστατίτιδα. Τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον ὁ
 προστάτης εὐρίσκειτο ἐν πλήρει φυσιολογικῇ καταστάσει.

(2) Ὅτι τὴν παρ' ἡμῶν γενομένην διάγνωσιν Φλέγ-
 μονος τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου υἱοθετήσας, κατέρχεται εἰς τὴν
 δημοσιότητα ἀποσιωπῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ οἰκειοποιού-
 μενος τὴν γνώμην μας.

(3) Ὅτι ἀδυνατῶν νὰ διαγνώσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ
 Φλέγμονος, διατελεῖ ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τοῦ νοσήματος τῶν
 διαφόρων μορφῶν ἃς περιβάλλεται, τῆς μεταξὺ τούτων
 διαφοράς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντιγράφει μηχανικῶς ἐκ τῶν

(1) Διάλοον παρὰδοξον, διότι δὲν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη φορὰ
 οὔτε ἡ τελευταία . . . Μὴ τί διάλο ἐπὶ τέλους μὲ τόση προκ-
 τήκη τοῦ ἔχει ! ἔπρεπε καὶ νὰ σαμπάζῃ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Gosselin, Tillaux καὶ λοιπῶν συγγραφέων ταμάρια ὅπως ἀτρεχετὰ πρὸς τὸν ἀπλοῦν Φλέγμονα τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου ἐξ οὗ ὁ ἀσθενὴς ἐπασχεν.

4.) "Οτι ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ διατελῶν τῆς φύσεως τῆς Πυαιμίας τοῦ φλογιστικοῦ καὶ τραυματικοῦ πυρετοῦ, συγχέει οἰκτρῶς τὰς νόσους ταύτας μετ' ἀλλήλων δὲν γνωρίζει τίνι τρόπῳ νὰ διακρίνη τὴν μὲν τῶν δὲ, ἐκλαμβάνει ὡς ὑπάρχουσιν τὴν πυαιμίαν ἐκεῖ ἔνθα ἐνυπάρχει τραυματικὸς πυρετός, φέρει βαρυτάτην πρόγνωσιν καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας τὰ γεγονότα τὸν διαβεβῶντι πανηγυρικῶς καὶ ἐπὶ τέλους ἀντιγράφει ἀπρονόητως ἐκ τοῦ Nelaton χωρίον τὴν παθογενίαν τῆς πυαιμίας πραγματευόμενον, χωρὶς νὰ δυνήθῃ δι' αὐτοῦ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐπασχε πυαιμίαν καὶ ὄχι τραυματικὸν πυρετόν.

5.) "Οτι ἀποπειραθεὶς διὰ τοῦ ἐδρσσκοπίου (Τερατολογικῆς μεθόδου) νὰ σχάσῃ τὸ ἥδη αὐτομάτως διακρηχθέν ἀπόστημα ἀπέτυχε μὲν τούτου, ἀλλ' ἐπέτυχε νὰ διατρήσῃ τὸ ἐντερον κατὰ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ τοίχωμα.

6.) "Οτι ἀνευρίσκει μὲν τὴν ὑπαρξίν τῆς Γαγγραίνης ἐκεῖ ἔνθα ὑπὸ τῶν γενικῶν καὶ τοπικῶν φαινομένων καταφανὴς εἶναι ὁ σχηματισμὸς κοινοῦ ἀποστήματος, διαγινώσκει δὲ αὐτὴν διὰ προσωπικῆς ιδίως μεθόδου μὴ ἐφαρμοσθησομένης βεβαίως παρὰ ἐχεφρονούντων. (1)

(1) Πρὸς Διαγνώσιν τῆς Γαγγραίνης δκ. Ἀληθιζάτος ἐφεῖρε νέαν διαγνωστικὴν μέθοδον τούτέστιν θέτει τὸν πάσχοντα ἐπὶ τῆς κλίνης εἰς τρόπον ὥστε οἱ Γλουτοὶ νὰ στρέφονται πρὸς τὰ ἄνω καὶ προσεγγίζει τὴν εἶνα εἰς τὸν δακτύλιον ἐνῶ συνάμα παραγγέλει τῷ ἀσθενεὶ νὰ δόσῃ ἐξοδὸν ἀερίων ἐκ τοῦ ἀφεδρῶνός καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐκπεμπομένης ὑπ' αὐτῶν ὁσμῆς διακρίναι τὴν ὑπαρξίν τῆς Γαγγραίνης. Νέα τῷ ὄντι ἐπιστημονικὴ ἐφεύρεσις ἡ ὁποία θὰ προστεθῇ εἰς τὴν «Litterature scientifique et medicale.» Καὶ δὲ δοθῇ βραβεῖον εἰς τὸν ἐφευρέτην.

7.) "Οτι τοσοῦτον ἄμειρος εἶναι τῆς Σημειολογικῆς ὥστε ἐκλαμβάνων συμπτώματα τινα ὡς προαναγγέλοντα τὸν ἐπικείμενον καὶ ἄφευκτον θάνατον γνωρίζει εἰς τοὺς συγγενεῖς ὅτι ὁ πάσχων «πνέει τὰ λείσθια» τοὺς ἀπελπίζει καὶ ἐπιβάλλει εἰς αὐτοὺς νὰ μᾶς προσκαλέσῃ κατεσπευσμένως διὰ νὰ ἴδωμεν ἀγωνιῶντα τὸν ἀσθενὴ ἐκείνον ὅστις κατὰ τὴν ἄφιξίν μας [μετὰ παράλευσιν δηλ. μόλις δύο ὥρων] ἦν ἀπύρετος καὶ εἰσῆρχετο εἰς ἀνάρρῳσιν!!

8.] "Οτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτοι δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἀσθενείας, ὁ πάσχων ἦν ἐντελῶς θεραπευμένος ἐκ τοῦ πολυθρυλλήτου Φλέγμονος, διότι καὶ ἀπύρετος διετέλει καὶ πᾶν σύμπτωμα παθήσεως τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου ὁλοσχερῶς ἐξελίπεν, ἤθελε δὲ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἀναλάβει τὴν ἐργασίαν του, ἂν ἡ διὰ τοῦ ἐδρσσκοπίου τοῦ ἀποπειραθεῖσα σχάσις τοῦ ἀποστήματος δὲν ἤθελεν ἐπιφέρει τὴν διάτρυσιν τοῦ ἐντέρου καὶ τὸ ἐκ ταύτης πηγάσαν ἀπόστημα εἰς ὃ δρεῖλεται ἡ παράτασις τῆς νόσου.

9.) "Οτι τὸ σχηματισθέν ἀπόστημα κατὰ τὴν δεξιάν Γλουτιαίαν χώραν καὶ ἄνω τριτημόριον τοῦ δεξιοῦ μηροῦ, ἦν ἀποτέλεσμα τῆς διὰ τοῦ ἐδρσσκοπίου διατρήσεως τοῦ ἐντέρου, ἐπειδὴ οἱ φλέγμονες καὶ τὰ ἀπότοκα τούτων ἀποστήματα τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου διαχύνονται πρὸς τὰ ἔνδον οὐδέποτε ὅμως πρὸς τὰ ἔξω, διὰ λόγους ανατομικοῦς γνωστοὺς εἰς ἕκαστον Ἰατρὸν, ἀγνωστοὺς δὲ καὶ ἀκαταλήπτους εἰς τὸν κ. Ἀληθιζάτον. . . Πέτρον. . .

ἸΑΚΩΒΟΣ ΠΕΤΡΟΣ τὴν ἐκ σπασμοῦ τῆς Κύστεως ἰδίαν του ἐξηγούν τῆς ἐπιλογέσεως τοῦ εὗρους ἀνταποδίδει, κατὰ τὴν

δυνήθειάν του, εἰς ἡμᾶς, ἀποσιωπῶν τὴν γυνῶμην μας, ὅτι « ἢ ἐν λόγῳ ἐπίσχεσις ἢ ἐν σύμπτωμά τι καὶ ὄν κατ' ἀρχὰς τοῦ νόσηματός, τῆς ἀδράκειας τῆς κύστεως κατόπιν » Λέγει δὲ τελευταῖον, κατόπιν ἐορτῆς, ὅτι ἐθεώρησεν αὐτὴν ὡς ἀπότοκον τοῦ φλέγμονος, μὴ ἀναλογιζομένου, ὅτι, ὅτε ἀνεφάνη ἡ ἐπίσχεσις δευτέραν ἤδη φοράν, ὁ φλέγμας εἶχεν ἤδη ἐντελῶς διαλυθῆ.

11.] Ὅτι ὁ κ. Ἀλιβιζάτος μὴ διαγνώσας τὸ νόσημα διατρώσας τὸ ἐντέρον, ἐκλαβὼν ὡς πυαμῖν τὸν τραυματικὸν καὶ φλοιστικὸν πυρετὸν, ὡς γὰγγραιναν τὸν σπῆματισμὸν ἀπλοῦ ἀποστήματος, καὶ ὡς ἐρυσίπελας ἀπλήρ, καὶ ἐλαφρὰν λυμφογγεῖτιδα (1) κατώρθωσε νὰ ἐπιτωροῦσιν ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου ἀσθενοῦς τουαὐτὰ λάθη (2), ὅσα εἶναι πλέον ἢ ἐπαρκῆ πρὸς καταρτισμὸν τῆς πολυτιμωτέρας σελίδος τοῦ ἱατρικοῦ αὐτοῦ βίου.

(1) Τοῦτέστιν « Τὸν πεινῶ γὰρ κόπην τὸν κοῦκο γι' ἀνδόνι. • mon pauvre pierre »

(2) Κρίμα στὴ πρακτικῇ σου... καυμένη... καὶ εἰς ἀνώτερον... Μὰ μπίτι... τίποτε δὲν σκαμπάζεις...

Ἀμὰ ἔρχεσαι καὶ μᾶς λές (σελ. 20.) ὅτι « ὁ σάκις πρὸς ἐρχομαίεις ἀσθενῆ φέρω μετ' ἐμοῦ οὐ μόνον τῆς ἰδικῆς μου πείρας τῆς γνώμης (Μπράβο διάολε νὰ ντὴ χαίρεις) ἀλλὰ καὶ τῆς γνώμης τοῦ διασημοτέρου ἱατροῦ τῆς ἐσπερίας οὗς ἀδιὰ κόπως ἀναδιφῶ, μελετῶ καὶ συβούλευομαι καὶ τοὺς ὁποίους μάστιστα σου κουβαλῶ, σπαρπῆτια καὶ τοῦ διαβάζω καὶ εἰς τοὺς συγγραφεῖς » καὶ κἀννομε Συβούλια.

(Γεγονότα ἀλιβιζικά καὶ γλώσσα Ἀλιβιζίου)...

12.] Ὅτι ὁ κ. Γαλιατσάτος διὰ τῆς παρεμβάσεως ἡμῶν ἐσώθη ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ παραλόγου θεραπείας, ἐπαπειλῶντος τὴν ζωὴν του κινδύνου καὶ ὅτι παραδιδόμενος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κουμπάρου του Πέτρου Ἀλιβιζάτου, τὸ φύσει ἀκίνδυνον αὐτοῦ νόσημα ἤλθε μεταβληθῆ εἰς θανατηφόρον καὶ τὴν σήμερον ἀντὶ νὰ ἀποτελῇ μέλος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀργαστολίου, ἤλθε συγκαταλέγεσθαι μετὰ τῶν πολλῶν ἰσθίμων ἐκείων ψυχῶν, αἵτινες πρόωγος κοιμῶνται τὸν αἰώνιον ὕπνον εἰς τὸ βρασίλειον τοῦ Πλουτωνος χάριν τῆς ἱατρικῆς συνδρομῆς τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου.

Εἰς τὰ πραγματικὰ τῆς νότου γεγνηότα καὶ εἰς τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα συμπεράσματα ἑκάστου παρατηρεῖ διαλάμποντα τὰ ἐπιστημονικά (i) ἠθικά καὶ κοινωνικά προτερήματα τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου, ἅτινα στερρῶς καὶ δι' ἀδιαρρήκτων κρίκων μετ' ἀλλήλων συνδεδεμένα ἀποτελοῦσι τὴν τὰ « Ἀλιβιζία » καθορίζουσαν τριλογίαν, παρουσιάζουσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ φυτικῇ αὐτῆς καταστάσει, ἐστερρημένον παντὸς εἰς ἐπιτήλειαν ἐμπέποντος προσόντος, καταβυθίζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀρχικὴν του ἀρχνείαν, ἐξ ἧς προστεπάλθηεν ἐπὶ μακρίῳ νὰ ἐξέλθῃ καὶ τέλος κατὰ κάζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποιῶν, « τὸν ἱατρικὸν θάνατον ».

Ἐπὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ κ. Γαλιατσάτου ἀνεῦρεν ὁ κ. ἸΑΚΩΒΑΤΙΣΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΛΙΝΙΚὴν Ἰατρικὴν καὶ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἹΕΘΟΥΡΙΟΥ Τριλογίαις τοῦ ἐπὶ τῆς ἀσθενείας ταύτης.

ὥς ἐπὶ ὑψάλου, πνέοντος οὐρίου ἀνέμου, προέκρουτε καὶ συνετρίβη. Εἰς τὴν εὐτυχῇ ἐκβάσιν τῆς ἀθληνείας, ὧς εἰς μὴ ἔξωφληθεῖσαν καὶ διαμαρτυρηθεῖσαν συλλαγματικὴν, ὁρεῖται τὴν κήρυξιν καὶ δημοσίευσιν τῆς ἱατρικῆς του χρεωκοπίας· ἄνευ ἐλπίδος ἀποκαταστάσεως, εἰς τὴν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς δημοσιότητος ἀποκάλυψιν αὐτῆς, χρεωστεῖ τὸν ἱατρικὸν αὐτοῦ θάνατον. Ὅποιον ἀνεπιπρόσ-
ωτων συμφορῶν πρόξενος μία ἀπλουτεῖα νότος !!.

Τίς πταίει;

Διὰ τῶν βραχέων τούτων, περαίνομεν τὴν ἐν σκιᾷ γ-
ραφία ἐκθεσιν τῶν « Ἀ λ ι β ι ζ ί ω ν » εὐχόμενοι μὲν
τῷ κ. ἀλιβιζάτῳ ὅπως ἄλλοι ἡμῶν, μὴ λάβωσιν ἀφορ-
μὴν νὰ ἐπιληθῶσιν αὐτῶν ἐν π ά σ η λ ε π τ ο μ ε -
ρ ε ί α γνωρίζοντες δὲ τῷ εὐκολοπίτῳ κἀγαθῷ συντάκ-
τῃ ὅτι, εἰς πᾶσιν ἐτέραν ἀ λ ι β ι ζ ί ο ν δ η μ ο -
σ ί ε υ σ ι ν θέλομεν ρίψει ἐν μόνον Π ε ρ ι φ ρ ο ν ή -
σ ε ω ς Β λ έ μ μ α .

Ἐν Ἀργοστολίῳ τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1895.

Δημ. Αἰλλαθέτσιμης. Νικ. Μιχαλόπουλος.

Σημ: ἕνεκα προγενεστέρας ἐργασίας τοῦ Τυπογραφείου
ἐβράδυνεν ἡ δημοσίευσίς τοῦ παρόντος . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

